

SOMMERLEIR DOKUMENTER

SUF's 3. sommerleir - 10. - 17. aug.

INNHold:

SOMMERLEIRDOKUMENTER -- nr.2:

OM PARTIET.

SOMMERLEIRDOKUMENTER -- nr.2:

OM PARTIET.

AKP 1919-1920

AKP 1921-1922

AKP 1923-1924

AKP 1925-1926

Parti for arbeidsfolk?

Er SF et parti for arbeidsfolk? Ledelsen med Berge Furre, Torolv Solheim og Finn Gustavsen i spissen hevder det. Men i vår har ungdomsorganisasjonen SUF brutt med SF, og over 70 gikk fra landsmøtet i protest. De så at "SF er ikke lengre noe tjenlig redskap for arbeiderklassen." Hvem har rett?

Skal vi vurdere en bevegelse, må vi se på den har oppstått, og hvilken historiske utvikling den har gjennomgått. Vi må vurdere dens politikk og klassekarakter, og se hvilken rolle den spiller i klassekampen. På den måten kan vi veie godt mot dårlig, og finne svaret: For eller mot arbeidsfolk?

Tida er nå inne til å foreta en slik analyse av SF, dets klassekarakter og funksjon, for å se hvilken stilling revolusjonære arbeidere bør ta til partiet.

SFs røtter.

SF blei stifta våren 1961. Den direkte årsaka var at ei gruppe rundt bladet "Orientering", som hadde vært en slags venstresosialdemokratisk opposisjon innen DNA, blei ekskludert. Denne gruppa var neppe særlig stor, men kontrollen over avisa stilte den i en særlig posisjon. Derfor blei den kjernen SF blei bygd opp rundt.

Det nye partiet fikk grobunn fordi antikommunismen i vesten på denne tida blei mer "liberal". Samtidig var det et oppsving i kampen mot imperialismen og i den progressive bevegelsen. Liberaliseringa kom av at revisjonistene hadde tatt makta i Sovjetunionen. Fra å være verdens folks store fiender og USA-imperialismens argeste motstander, blei Sovjet nå alliert med og haleheng til USA-imperialismen. Den "kalde krigen" mot den tidligere sosialistiske gruppa av stater med Sovjetunionen i spissen begynte å gå i glemmeboka. Dette reiv bort grunnlaget for McCartyismen, som hadde vært svært sterk i Norge i 50-åra (McCartyisme: amerikansk fascistisk bevegelse, sterkt antikomunistisk og antisovjetisk, støtta av alle vestlige regjeringer etter 1945).

Nå blei det algirske folkets frihetskamp, den Cubanske revolusjon osv. viktige eksempler. De inspirerte også Europas folk. Men oppsvingets fremste uttrykk i vesten på denne tida var bevegelsen mot atomvåpen. Denne bevegelsen hadde progressiv betydning for sin tid. Den mobiliserte store masser til kamp, ikke minst unge mennesker som aldri før hadde vært politisk aktive. Særlig en venstrefløy ga bevegelsen en antimilitarisk og antiimperialistisk karakter, for såvidt som den retta seg mot det militære, mot imperialistiske militærallianser (NATO) og USAs atomutpressingstaktikk.

Men samtidig hadde den også svake sider: en sterk tendens til å bli upolitisk (eller "overpolitisk") og pasifistisk. Atomvåpen blei ikke sett på som en trussel i imperialismens hender, men som en slags abstrakt trussel i seg sjøl - det blei snakka om "total utslettelse" ved "et uhell", som om det hele var et teknisk spørsmål.

Dette at atomprotesten blei heva over klassekampen gjorde også at mange vendte seg mot den nødvendige utviklinga av atomvåpen til sjelforsvar, som det skjedde i Sovjetunionen i 40-åra og i Kina i 60-åra. Uten slike våen hadde USA-imperialismen med sikkerhet bomba både de sosialistiske landa og mange områder som var i opprør, f.eks. Vietnam idag. Isteden blei antiatombevegelsen etterhvert brukt som heilagjeng for USAs og Sovjetrevisjonistenes reaksjonære forslag om et atommonopol. Det blei kalt "ikke-spredning" at disse to idag allierte imperialistiske stormakter, skulle ha kontrollen med atomvåpen aleine og bruke dem til internasjonal utpressing som de sjøl ville.

Såleis ser vi at bevegelsen mot atomvåpen ikke bare hadde en viktig progressiv side, men også inneholdt sterke reaksjonære drag. Atomprotestbevegelsen og de folka den mobiliserte blei sugd opp av SF, og prega politikken. Derfor overtok SF denne bevegelsens svakheter fra starten av.

Annen "næring" for SF var folk som gjennom en årrekke hadde stått på venstresida i DNA, og folk som ikke hadde noen politisk skolering, men for første gang blei politisk aktive. Mange hadde også falt av NKP under de store stormene. Reaksjonen piska opp i 40- og 50-åra. Der var folk som var satt ut under NKPs nødvendige oppgjør med Furubotngruppa, andre som forlot NKP på grunn av hetsen under Ungarn-krisa osv. Mange var intellektuelle av "kulturradikal" legning.

Medlemsmassenes politikk

Alt det SF tok opp i seg, på godt og ondt, ga partiets politikk sitt preg av likt og ulikt, hummer og kanari.

Siden SF var (bortsett fra annet!) en ekskludert venstrefløy fra DNA, blei SF på noen få områder et "omvendt speilbilde" (en blind negasjon) av DNA. Store og viktige deler av medlemsmassene var sterkt anti-sosialdemokratiske; mot klassesamarbeid, hulehengspolitikk og støtte til DNA.

SF var anti-DNA i utenriks- og forsvarspolitikken: mot NATO og EEC, men mot USA og Vest-Tyskland. Alt militært blei blankt avvist - noen var "gammelpasifister", andre mente at "intet forsvar er mulig i atomalderen" eller var mot militarismen.

Organisatorisk blei DNAs byråkratiske sentralisme - dvs. udemokratisk og byråkratiske arbeidsmåte - "speilt av" (negert) i SFs liberalisme og ultrademokrati. "Ingen hindringer, gjør hva du vil". Enhver kunne bli medlem, ingen kunne ekskluderes, uansett hva man gjorde: Det var bare såvidt man kunne suspenderes fra tillitsverv. Var det slik? I hvertfall i følge vedtektene. I virkeligheten betydde "ultrademokratiet" at også ledelsen mye gjorde det den sjøl ville - f.eks. stortingsgruppa. På bunnen herska derfor den liberalistiske frihet - samtidig som de ledende organene fatta vedtak som i DNA, på byråkratisk-sentralistisk måte.

SF blei aldri enhetlig. Det var en front mellom forskjellige retninger, og omfatta både reine borgerligesifister og forskjellige slags sosialister. Det fantes tilogmed folk som sa de ikke var for sosialismen, men bare var med på grunn av fredssaken.

Partiet kunne derfor ikke skape noen slags "sosialisme" som var et resultat med et oppgjør med reformistiske dogmer. Ideologien blei venstresosialdemokratisk. Sosialismen skulle oppnås "fredelig og parlamentarisk". Fra starten fantes det en sterk og ofte åpent uttrykk antikommunisme. Dette retta seg mot revolusjonære i Norge, men også mot den sosialistiske leiren: slutten på "den kalde krigen" blei forklart med at "Sovjet var en gang farlig, men nå fører Sovjet fredspolitik". Samarbeidet med USA blei skamrost, og FN, som USA og Sovjet brukte som felles verdenspoliti mot folkene i Congo og Palestina, blei skjønnet som "fredsskapende instrument".

Det fantes slett ingen linje når det gjaldt faglig politikk, distriktspolitikk og andre saker som gjaldt norske arbeidsfolks konkrete problemer. Avgjørende for dette var det sterke innslaget av "kulturradikale", intellektuelle, som ikke visste hvor skoen trykket og ikke skjønnte at norsk innenrikspolitikk var særlig vesentlig. Her var SF fra starten av altså slett ikke noe alternativ til DNA.

Medlemsmassenes sammensetning og klassekarakter

Fra starten gjorde sammensetninga av medlemsmassene SF til et i bunn og grunn småborgerlig parti. Denne klassekarakteren har SF beholdt siden.

Småborgerskap er i marxistisk uttrykksmåte det skiktet stort sett som ernærer seg ved eget arbeid (og altså ikke utbytter andre i særlig grad), men som helt eller delvis eier sine egne produksjonsmidler og derfor ikke er eiendomsløs (dvs. proletar, lønnsarbeider). Det omfatter den lille forretningsmannen som står i sin egen butikk, den lille sjølstendige håndverkeren, småbrukeren osv. I tillegg må vi regne med det aller laveste laget av pamper og byråkrater i staten: industrien og de sosialdemokratisk kontrollerte "arbeider" organisasjonene. De siste er sjøl lønnsarbeidere, og i virkeligheten verken store eller mektige.

Men de representerer de store og mektiges interesser overfor arbeiderne, og kommer ofte i sterk motsetning til dem. Småborgerskapet "faller mellom to stolper" (proletariat og monopolkapital). Det vil lett vakle sterkt fram og tilbake og kommer i motsetning til seg sjøl. På den sida står kioskeierens drøm om å "drive seg opp" småbrukerens ønske om å utvide garden og bli storbonde osv. På den andre sida står det faktum at de begge ofte blir stadig sterkere utbytta: kioskeierens gjeld øker stadig, småbrukeren blir drevet fra jorda og til slutt lønsslave i industrien inne i byen.

Dette gir utslag til begge sider: småborgeren kan bli narret til å bli høyremann og fascist, og "hyle med de store" for å få gull og grønne skoger. Eller han kan innse hvor hans interesser ligger slutte seg sammen med resten av det arbeidende folket og tilmed bli kommunist og revolusjonær. Begge deler ser vi i Norge. Mens de små forretningsfolka ofte får med de mest reaksjonære laga, har småbrukere og fiskere hørt til de aller mest progressive.

Småborgerliggjorte lag i proletariatet oppstår ved at overklassen bevisst sprer småborgerlig innflytelse i noen deler av arbeiderklassen, for å gjøre arbeiderne vaklende og usikre liksom småborgerskapet, og splitter noen av, sette dem i motsetning til resten av det arbeidende folket. Sjøl den laveste funksjonær, han som i motsetning til direktøren (en "funksjonær" på overklasselønn) hører til arbeiderklassen, blir skilt ut fra andre arbeidere. Overklassen prøver å narre ham med privilegier (fordeler) og framfor alt kan han avansere - teoretisk helt opp til sjefsadelen. All slags konkurranse-, streber- og klatrementalitet er slik småborgerlig gift som nettopp skal svekke solidariteten arbeiderne imellom. Man skal ikke kjempe, men smiske og sno seg for å bli "opphøyet" - "adlet" til overklassen.

SF's liberalistiske organisasjon, dets "sosialistiske" program som likevel forespeilte "fredelig og parlamentarisk vei til sosialismen", osv. måtte nettopp tiltale lag som vaklet mellom sosialisme og borgerlighet. Derfor blei grunnorganisasjonene sterkt prega av småborgerskap og småborgerliggjorte arbeidere. Dette gjaldt ikke de beste og politi stødigste delene av småborgerskapet, som fiskere og småbrukere. Den typiske SF-tillitsmann på grunnplanet var den lille akademikeren som kanskje før hadde støttet Dagbladet og Helge Seip, den liberale skolelæreren, funksjonæren osv. Innslaget av fagorganiserte var svakere, og småbyråkratene dominerte: dvs. det absolutt laveste laget av fagforeningspamper, formenn, anti-NATO tidstudietillitsmenn.

Det småborgerlige blei styrka av mange medlemmer som før var a) venstresosialdemokrater som var mot DNA's nåværende høyrekurs men aldri hadde gjort opp med gårsdagens sosialdemokratiske skrøner (Nygårdsvold m.m.) Disse folka meinte f.eks. at statsdrift som Jernverket i Mo i Rana er god sosialisme, og klandra Gerhardsen fordi han ikke bygde flere jernverk - dvs. utvida den statlige sektor kraftigere.

b) falt av NKP i 1949, 1956 osv. Sjøl om mange som falt av NKP i dag godt kan stå på et skikkelig standpunkt, må det stå klart at flertallet røyk ut fordi de lå til høyre (var for dårlige) for NKP - de gikk til høyre enda fortore enn NKP sjøl.

SF kom også til å trekke til seg virkelig proletære elementer fra arbeiderklassen. Dette gjaldt tilmed militante fagforeningsfolk, av den sjeldne typen som står til ansvar for medlemmene i grunnorganisasjonene og ikke for pampene. Men disse dominerte aldri, de utforma f.eks. ikke SF's faglige "program". Dette er et stykke papir som inneholder den ganske lille pamps ideologi, hans religiøse drømmer (fostra av kapitalen og toppampene) om "industrielt demokrati" under kaptialismen osv. Den lille kulturradikale lektor og den lille tidsstudiemannen blei kaderen, sjøl om de aldri hadde makta helt eller helt aleine.

Kunne SF's klassebevisshet "vekkes" ?

Vi kommer nå til følgende spørsmål: hovedhinderet for revolusjonen i dag er at den norske arbeiderklassen har svært liten klassebevisshet. Det betyr at den ikke virkelig forstår nødvendigheten av å føre politisk kamp for sosialismen, og har liten tillit til sine egne krefter. Arbeidsfolk "skjønner ikke vitsen" og "tror ikke det nytter". På den andre sida er de en undertrykt klasse, nå som før. Kapitalismens krise gjør sosialismen stadig mer nødvendig.

Hovedmotsigelsen i arbeiderklassensstilling er derfor mellom dens objektive interesser (sosialistisk revolusjon) og dens subjektive mangel på forståelse av dette. Dette er derfor også hovedmotsigelsen i SF's velgermasse. Undersøkelser viser at disse arbeidere og arbeidsfolk, men de har likevel ennå illusjoner om parlamentarisme og "fredelig overgang". Krisa og kommunistene (marxist-leninstene) vil sammen overbevise dem om at de tar feil, og såleis løse motsigelsen.

Kunne motsetninga i SF's medlemsmasse løses like lett? Nei, for innflytelsen fra småborgerskapet og småborgerlig idelologi gjorde at en avgjørende del av SF's medlemsmasse ville være meir usikre og tilbakestående enn de mest framskredne arbeidere utenfor partiet når de kom til kamp. Det er lettere å forklare en jernarbeider at revolusjon er nødvendig enn en liberal SF-lektor. Arbeideren kjenner problemene på kroppen og er ikke i mange år blitt skolert i reformisme. SF-småborgeren hører også til det arbeidende folket hans objektive interesser er ikke mot revolusjonen. Men på grunn av hans småborgerlige vakling og usikkerhet er umulig for ham å gå i spissen og ta ledelsen under et oppsving. Av rein feighet måtte han stritte imot og kjempet til andre gikk foran og slepte ham etter. SF-småborgeren kunne aldri lede, han måtte skyves til side for sjøl å ledes.

Sosialdemokratisk ledergruppe

Folk fra orienteringskretsen blei fra starten automatisk hovedtyngden i sentralstyret og stortingsgruppa. Disse folka hadde sin bakgrunn i DNA - i tillitsmannsapparat og sosialdemokratisk studentmiljø.

De verste svakheter i medlemsmassen blei såleis gjentatt i forstørtra form i ledergruppa. Medlemmene var byråkratiske reformister, intellektuelle uten interesse for faglig politikk, distriktspolitikk og andre "nære" problemer. Sjøl den praktiske erfaring som lå i å jobbe i grunnorganisasjonene mangla de, for de kom rett inn i toppen av partiet.

Politikken deres blei derfor aldri annet ennsosialdemokratisk. De kjempa seg imellom om stillinger, tillitsverv, plass på Stortinget, om en plass i offentligheten, akkurat som andre borgerlige partiledere. Innenrikspolitisk klarte de aldri å skape noe alternativ til DNA. Stortingsgruppa til Gustavsen oppførte seg pent og parlamentarisk, det falt aldri Gustavsen inn å for eksempel offentliggjøre saker fra hemmelige stortingsforhandlinger. Borgerskapets spilleregler måtte overholdes. Han oppførte seg "ansvarlig" og stemte for lønnsnemd.

Den reinte borgerlige ledergruppa holdt SF tilbake fra første stund. - Gustavsen og Furre var tilmed mot at SF blei stifta! Dens linje var tilnærming til DNA - noen meinte tilmed at SF måtte inn i DNA på lengre sikt. Representanter for denne linja snakket ganske lenge åpent om at "DNA er jo vårt egentlige moderparti, som vi skal radikaliseres og så samle oss med". Andre gikk ikke så langt, og sa "bare" at SF skulle være "aktiv pådriver for DNA" (Finn Gustavsen i intervju med Kontrast, våren -68). Ved alle korsveger laga denne juntaen alle slags komplottter og hemmelige planer, for å lure de anti-sosialdemokratiske i medlemsmassen og legge SF nærmere opp til DNA.

Den levende delen av SF

Når SF likevel levde og blei styrkere i mange år etter 1961, var det fordi partiet tross alle feil og svakheter, blei oppfatta som venstrealternativet i arbeiderbevegelsen. Tross alt meinte radikale medlemmer og tilhengere at SF lå lengst til venstre, den eneste opposisjonen til det bestående systemet. Flere ting skapte dette inntrykket:

- 1) NKP's opportunistiske høyrekurs, som var særlig ekstrem da Jørgen Vogt dominerte NKP-ledelsen. Vogt gikk åpent inn for classesamarbeid med DNA og likvidering av NKP, og våga å kalle dette "enhetsfrontsarbeid". Arbeidsfolks naturlige og berettigta ønske om enhetsfront - dvs. hans handling fra organisasjoner som sier seg å tilhøre arbeiderbevegelsen, på saker av avgjørende betydning for arbeidsfolk - blei misbrukt til å forsvare at man samarbeida med DNA (blant annet ved å trekke valglister) sjøl om DNA støtta NATO, tvungen voldgift m.m. Derfor sto NKP fram som et parti som var for samarbeid med DNA-pampene, mens SF var mot.
- 2) DNAs sterke konkurranseforhold til SF. SF tok medlemmer og tilhengere som DNA trengte sårt for å holde på regjeringmakta. Sjøl om den politiske avstanden til SF-lederegruppa var liten, fordømte DNA derfor SF voldsomt fra første dag. SF-medlemmene blei drevet mot venstre, og røde arbeidsfolk tenkte sjølsagt at "den fienden (pampene) angriper, er vi for".

3) Progressive, proletariske elementer i SF som stadig kjempa for å bevare SF og føre det videre, på tross av ledelsen og de småborgerlige blant medlemmene. Der det fantes aktivitet på grunnplanet, holdt disse folka den i gang. Gang på gang mobiliserte de flertall mot høyreledelsen på enkeltsaker, eller dreiv den på retrett ved å avsløre den. Slik opprettholdt venstrefolka i praksis SFs radikale alibi overfor arbeidsfolk.

De progressive kunne dra hele det småborgerlige lasset etter seg nettopp på grunn av den liberalistiske partistrukturen og den slappe arbeidsstilen. Ingen kunne hindre dem i å melde seg inn å ta over et lokallag. Den svake organsisasjonsformen gjorde også at SF sentralt alltid mangla penger, bl.a. til reiser. Ikke før i "SF-aksjonens" dager fantes det så mye som 15 betalte funksjonærer i hele SF, inklusive stortingsgruppa og Orientering. Derfor kunne radikale drive laget som de ville, uten at sentralstyret hadde verken legale eller økonomiske midler til å gripe inn. Slik var det i hvertfall utafor Oslo.

Venstrelementenes styrke og svakheter

Venstrelementene holdt derfor SF opp og førte tildels SF framover gjennom stadig kamp mot ledergruppa og store grupper blant medlemmene. Kampen viste venstrelementenes sterke og svake sider.

I 1963 kunne SF felle DNA-regjeringa Gerhardsen ved misstillit på Stortinget. Saka galdt alvorlige forsømmelse av sikkerhetstiltak ved Kings-Bay gruvene - en forbrytelse mot arbeidsfolk. Høyrefolka frykta DNAs raseri dersom SF kasta Gerhardsen, og Gustavsen sjøl var lenge sterkt mot. Misstillit som klart avgrensa SF fra de borgerlige partiene blei likevel kjempa igjennom av radikale medlemmer og tillitsmenn. Dette avslørte opportunistiske "sosialister" i hopetall. Vogt-gruppa tvang gjennom felles mønstringer mellom NKP og DNA over hele landet, for å "redde arbeiderregjeringa". Mange borgerlige sjeler i SFforsvant over til DNA under hetsen, og valgnederlag fulgte. SF var drevet mot venstre, og så mer enn før ut som en uredd opposisjon til sosialdemokratiet.

I 1965 la daværende formann Løfsnes fram forslag om felleslister for DNA, SF og NKP i alle fylker på grunnlag av DNAs regjeringserklæring fra 1963. Forslaget var ikke praktisk, men i sentrale partiorganer var det også seinere flertall for ei slik linje. I 1967 fikk Løfsnes og Gustavsen gjennom i SFs landsstyre et opplegg for felles tomtepolitikk SF-DNA og eventuelt utvidet samarbeid siden. Men progressive blokkerte disse forsøkene og mobiliserte til storm mot dem på landsmøtet i 1967. De blei fordømt, og saka blei hysjet ned innafor partiet.

Distriktspolitikken førte også til krig på kammerset - for eller mot arbeidsfolks interesser. Ledergruppa gikk inn for såkalte "vekstsentra". Dette betyr ingenting annet enn kapitalistisk strukturrasjonalisering. Småbrukere, fiskere og andre skal drives fra gard og grunn for å dekke storkapitalens behov for proletarer på nye industristeder. Progressive elementer nedkjempa et programforslag som støtta et slikt syn. Det som blei vedtatt i stedet er egentlig mest godt når man ser på viljen bak det. Utgangspunktet er riktig. Det er folket i utkantene og deres kår, og dette var noe nytt i et SF-program. Formen er mest prega av idealisme og fromme ønsker. Men vedtaket hindra at SF åpent kunne slå inn på en småbruker- og fiskerfiendtlig rasjonaliseringspolitikk.

Venstreelementer i SF hindra ikke bare bevisste reaksjonære vedtak, men også grove politiske tabber på grunn av dårlig skolering og sjusk. Dette het i partisjargongen "arbeidsulykker". Et par eksempler: Da England devaluerte (dvs. satte ned pundets pris i forhold til annen valuta) støtta Gustavsen norsk devaluering under hemmelige storingsbehandling, og han blei med nød og neppe hindra i å stemme for det. Enhver med litt kunnskap om økonomi veit at devaluering gjør et lands kapitalister mer konkurransedyktige - mens prisene på importerte varer stiger. Devaluering er altså en form for lønnsnedslag til fordel for storkapitalen.

Høsten 1967 fant Løfsnes ut at SF " måtte ikke være et nei-parti, men et ja-parti". I en stensilert redegjørelse til landsstyret fremma han han derfor to "ja-saker": Ja til det russisk-franske fargefjernsynssystemet, nei til det amerikansk-engelsk-tyske. Ja til ni måneders tvungen verneplikt i handelsflåten for begge kjønn. Forslaget forsvant stille, da Løfsnes fikk høre at det ene forslaget var latterlig og det andre fascistisk.

Vi ser at venstres styrke var at det klarte å rive til seg initiativet og gang på gang stilte ledelsen opp mot veggen. Venstre var den levende kjernen i SF. Svakheten var at den aldri førte kampen åpent ut og derfor aldri klarte å vinne avgjørende siere. Enkeltseirene fikk alltid dobbelt karakter. De dro partiet litt fram (eller hindra det i hvertfall i å gli tilbake) - men de sikra også ledelsens radikale alibi, og hindra at den blei avslørt for de fleste medlemmene og tilhengerne. Så snart kampen var over, hadde ledelsen nemlig "alltid vært for" (jamfør Gustavsen og SFs distriktsprogram)

Venstre var svakt på grunn av manglende skolering og manglende enhet. Kampen blei aldri satt i perspektiv. De mest proletariske og aktive folka samla seg om å gjennomføre saker, og falt fra hverandre i enkeltindivider når sakene var gjennomført. Derfor klarte ikke venstre å skape noen fast fløy eller fraksjon. Dens ledende folk henga seg isteden til komplottter og intrigemakeri, på samme måte som motstanderne på høyresida. De enkeltstående strålende resultatene skapte bare i liten grad økt bevissthet blant venstre-elementene. Dette skulle bli den avgjørende svakheten, som til slutt knekte venstre i SF.

SUF utvikler seg forbi SF

SUF var ved starten i 1963 en pasifistisk, borgerlig-liberal organisasjon som lå klart til høyre for SF. Likevel hadde SUF viktige fordeler framfor SF på grunn av rekrutteringa og sammensettinga av medlemsmassene.

I 60-åra har det revolusjonære oppsvinget i ungdommen blitt stadig breiere og dypere. Nye ungdomsmasser har gradvis kommet til politisk bevissthet. Hvor kunne de gå? AUF var dirigert av CIA-Teigen. Vogt-klikken behersket NKU, som var stengt mot venstre og lå til høyre for venstrefløyen i AUF. NKU falt fra hverandre og råtne som om ledelsen ødela på akkord - noe den vel også gjorde. Det eneste alternativet blei, tross alt, det ynkelige og liberale SUF, som i hvert fall ikke var hardt byråkratisk-sentralistisk, og var åpen mot venstre. Fra starten av fikk SUF derfor et visst tilsig av det aller beste i det arbeidende folkets ungdom. Helt fra 1963 fantes tilhengere av marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Samtidig mangla de skolerte, hardbarka reformistene og revisjonistene som var høyrefløyens ryggrad i SF. Slike folk

under 30 fantes nemlig nesten ikke. Dette ga den vitenskaplige sosialismen store muligheter for framgang. Mange hadde den riktige klassebakgrunnen, de hadde bevisst gått til venstre og hadde ingen småborgerlig-reformistisk skolering av betydning. De måtte bare forklares revolusjonær teori for å forstå at den var riktig. Da AUF og NIKPs ungdom seinere gikk mot venstre, hadde derfor SUF alt konsolidert seg som den ytterste venstrefløyen i ungdomsbevegelsen. Rundt 1967 hadde marxist-leninstene kommet over gamle feil, forent seg og tatt initiativet i SUF. Det blei ført prinsippfast ideologisk kamp, som igjen endra medlemsmassenes karakter og gjorde SUF rødere. Den overbeviste det store flertallet av kadre og aktive medlemmer om at bare marxismen-leninismen ga resultater. Folk som var av samme typen som den dårligste delen av SFs medlemsmasse, følte seg ikke lenger hjemme, forlot SUF enkeltvis og gikk til Unge Venstre, pasifisme eller andre former for passivitet. Samtidig førte venstredreininga til at SUF utvikla interesse for faglig aktivitet, noe som igjen dro arbeiderungdommer inn i forbundet.

Sånn utvikla SUF seg forbi SFs svakheter i klassesammensetninga, og blei en stadig mer rød og proletarisk organisasjon. Derfor fylte SUF stadig mer oppgaven som den faste og enhetlige venstrefløyen SF aldri før hadde hatt. I motsetning til venstre i SF utvikla SUF nemlig systematisk skolering i sosialistisk teori. Derfor kjempa ledelsen i SF stadig mer intenst mot SUF etter 1967, og høyrefolk på grunnplanet gjorde spontant og uvilkårlig det samme. På denne måten blei SUF sveisa sammen mot høyre i partiet og sto forberedt før sluttkampen kom.

Klassekamp sprenger SF

Etterhvert som SUF utvikla seg til å bli en enhetlig fortropp for venstre for i SF, blei det klart at SV sto overfor to linjer, som representerte to klassers interesser. Revolusjonær sosialisme, som tjener folket, eller småborgerlig sosialdemokratisme, som holder folket igjen og derfor tjener monopolkapitalen? Arbeid eller kapital? Motsigelsen mellom dem kunne ikke i lengden forenes i et parti. Partikampen var klassekamp, som måtte føres fram til en avgjøresle.

Høsten 1968 fastla SUFs landsmøte forbundets nye syn. Fredelig, parlamentarisk arbeid kan ikke skape sosialismen. Arbeidsfolk må gjøre revolusjon og innføre proletariatets demokratiske diktatur - det betyr demokrati for folket, diktatur over kapitalen. SUF måtte bli en kampkraftig, demokratisk-sentralistisk organisasjon med marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning som rettesnor.

Nå meinte SF-ledelsen at den så skriften på veggen. Venstre-elementene var ikke lengre plagsomme, men tross alt harmløse individer som jobba hardt for partiet. Nå kunne SUF bli den harde kjernen i en venstresamling på kommunistisk grunnlag. Dette kunne "skremme" velgerne - og for mange klatrere i ledelsen var dette "verre enn døden". I verste fall kunne venstre ta nominasjonene og "innføre sosialismen" i resten av SF.

SUF måtte altså sparkes - uansett hva det kosta. Ledelsen starta en offensiv på alle plan. Høyre på grunnplanet og i SUF sjøl gikk til angrep. Man håpa på at SUF skulle enten bryte sammen eller aborteres uten blodtap. - Men SUF ble ikke svekka. Tvert imot gjorde borgerlige elementer i SUF en tjeneste ved å gå ut frivillig

Angrepet fikk mange SF-ere til å fylke seg om SUF, som de så som venstres eneste håp i SF. Langt ut på høyresida var det dårlig forståelse for dette med å kaste ut folk. Angrepet hadde altså styrka venstre, samtidig som høyre hadde snubla i sin egen, super-liberalistiske organisasjonsform.

Fiaskoen gjorde at ledelsen nå desperat kasta maska og avslørte sin sanne karakter. Småborgerskapet i SF blei skremt ut av torne-rosesøvn ved en antikommunistisk kampanje. De blei trua med at SUF ville presse dem inn i et revolusjonært klassekampparti, og løgner og skrekpropaganda blei brukt for å sverte marxist-leninistene, venstrefolka og sysnpunktene deres. Passive folk, som ikke hadde vært på møter påårevis og ikke var særlig interessert, blei mobilisert. Sammen med folk som aldri hadde vist seg da det var hets mot SF, men nå blei meldt inn i hundrevis, utgjorde kanonføden i Furrer og Gustavssens sjølbetalte fraksjon "SF-aksjon 69" (stormtroppene). Ultrademokratiet i partiet gjorde virkelig demokrati umulig, siden høyrefløyen kunne mobilisere folk som ikke hadde deltatt i arbeidet og debatten.

Høyres frammarsj fikk alle de nusselige, demokratiske medlemsrettighetene til å forsvinne som dogg for sola - akkurat som når borgerskapet innfører fascismen i stor målestokk. Ja til borgerlig demokrati for de i Norge - men nei til demokrati for de helvete kommunistene til venstre i SF. Partiet blei åpna mot høyre, men stengt mot venstre. "SF uten eksklusjonsparagraf" ekskluderte folk villig vekk. Klassestatens politi blei innkalt for å holde ekskluderte venstrelementer ute fra partimøter.

For at ikke skyttergravene skulle låses fast mellom SF og SUF, måtte venstre-SFere nå sjøl føre ideologisk offensiv inn i SF, mens SUF lå på defensiven og nøyde seg med å avvise direkte angrep. Fordi de gamle venstrelederne i stor grad svikta denne oppgava, blei sluttkampen mest defensiv. I form så det ut som dendrede seg om organsiatoriske spørsmål.

Men i innhold dreide sluttkampene i SF seg om klassekamp. Skillelinjene mellom overklasse og underklasse gikk tvers gjennom partiet. På den ene sida marxist-leninister og prgressive SFere som ville utvikle partiet videre framover - for å "tjene folket", På den andre sida: småborgere som svermer for "sosialismen" - men frykter som pesten den skolerling, disiplin og arbeidsinnsats som sosialismen krever. Deres ledere: sosialdemokrater og strebere, som er mot at arbeidsfolk skal kjempe, og for at de skal stemme SFledere inn på Stortinget. Disse folka vil ikke "tjene folket" men "tjene penger". Deres arbeid er i monopolkapitalens interesse. Arbeid eller kapital, folket eller fienden? Disse to kunne ikke forenes i et parti, de er "som ild og vann". Denne klassemotsetninga sprengte SF.

SF går under

Da høyrefløyen fikk tvunget igjennom brudd med SUF på landsmøtet, gikk over 70 utsendinger ut av salen i protest. Over 40 gikk for godt. Hvem var disse som protesterte? Hvem gikk?

Det var først og fremst folk fra de mest aktive gruppene i grunnorganisasjonene, og fra den mest proletære delen av SF. Med andre ord: De som har stått i nærmest kontakt med klassekampen. De var slett ikke alle enige med SUF, men de trakk skillet mellom venn og fiende, underklasse og overklasse. Svært mange var fag-

lige tillitsmenn på grunnplanen - uten unntak arbeidernes og ikke pampenes menn. Ikke en eneste tidsstudietillitsmann gikk med SUF. Disse folkene har drevet de enkelte lokallag - der de er blitt drevet - i årevis. De gikk, som har skaffa SF tillit på den arbeidsplassen der de har stått.

Hvem satt igjen? Først og fremst småborgerne, forretningsmenn og funksjonærer som har "slått seg opp" (sjølros fra de nye lederne i Nordland SF), fagforeningspamper og byråkrater osv. - og folk som har gått lenge til vanns og kommet hankeløse heim: furubotniker, andre som har falt av NKP til høyre, folk som kommer fra DNA med kjødet men framleis er i faderhuset i ånden. Partilaga skal nå befolkes av "massene" av Berge Furrer gamle tanter. Nå står SF igjen som som helt og fullt den lille tidsstudietillitsmanns og den lille liberale lektors parti.

Høyre prøver nå skjule det som er hendt ved å snakke hult om "fornyelse". Gaullisten Torolv Solheim som formann, det "radikale" gisselet Randegård i styret m.m. samt utskiftinga av hele det gamle sentralstyret er tomme gester som skal narre folk til å tro at det er noe i pratet.

Men SF har nå fått ulivssåret. Det har drevet ut et mindretall - men hvilket mindretall? Hjertet er også i "mindretall" i kroppen! Hvem skal i framtida skaffe SF dets radikale alibi, og hvem skal nå hindre høyrefløyen i å gjøre alle de "arbeidsulykker" den kan finne på? Jfr. dansk SF, som nettopp fant ut at arbeidernes viktigste oppgave er å kjempe mot "undertrykte seksuelle minoriteter"! Grunnorganisasjonene er drept. Ungdomsorganisasjonen er frigjort, og noen ny ungdomsorganisasjon kan SF ikke lage, annet enn på papiret.

Liket vil forsette å røre på seg så lenge ledelsen kan få ut av SF det den ser som vesentlig: Stortingsproposisjonene, avansements- og karrieremulighetene. Så lenge de finnes, vil partiet leve på toppen sjøl om det er stein dødt på bunnen. SF-sjefene har tatt oppgjøret fordi de tror det kan skaffe dem "velgernes tillit". Dette er sjølsagt ikke utenkelig, siden borgerskapet hersker over presse og kringkasting og former oppinionen mer eller mindre som det ønsker. Men er det sannsynlig? Arbeiderne stemte SF fordi de så det som det mest venstreorienterte partiet. Alt nå er mange arbeidere dypt skuffa over at SF sjøl har kasta ut en venstrefløy. Ledelsens manglende interesse for arbeidsfolks daglige problemer, manglen på linje overfor saker som tidsstudier, rasjonalisering osv. må nødvendigvis avsløre SF mer og mer. Dette kan godt undergrave velgergrunnlaget. Og da vil høyreledelsen finne seg bedre tilrette i "faderhuset" DNA.

SF er dødt. Om partiet svulmer opp ved valg mens det råtner, skader det ikke de revolusjonære. Men inntil SF har forsvunnet, vil det fortsette å forgifte arbeiderklassen med ideer om en "fredelig og parlamentarisk vei til sosialismen", og lignende sprøyt. Det vil forsøke å ta ledelsen over arbeidsfolks kamp og lode den inn i råtne bakevjer og skumle fallgruber der det kommer til. Til SF er vekk, vil det tjene klassefienden.

Derfor er det allerede arbeideres og marxist-leninisters plikt og hjelpe til å rydde SF av veien, sånn at virkelig arbeiderpolitikk kan vinne fram. Man må forene seg med de bra kreftene som framleis er i SF så de kan føre kamp for sosialismen. SF-ledelsen og de reaksjonære blant medlemmene må bekjempes nådeløst. Ved samla kamp kan de revolusjonære rydde SF ut av veien, så sosialismen kan komme til.

Fram for et parti som bygger på Maos tenkning!

Hele SFs historie viser at SF aldri var noe helt igjennom sosialistisk parti. Splittelsen var derfor ikke tilfeldig. Når de beste folka gjennomskua SF, måtte det komme til brudd. De kameratene som nå befrir seg fra SF, er kommet et langt skritt videre. SUF er sterkere enn noen gang før, og arbeider for å omdanne seg til å bli et revolusjonært, kommunistisk ungdomsforbund som bygger på marxismen-leninismen og Mao Tse-tungs tenkning. De tidligere SF-medlemmene er langt fra noen enhetlig bevegelse. Men ved utgangen av partiet står de lengre til venstre og mer samla enn noen gang før.

Hva bør gjøres nå? Noen ønsker å skape et slags "nytt SF" til venstre for SF. Men SFs endeligt avslører enda en gang at et laust, liberalistisk parti av uskolerte medlemmer, uten prinsippfasthet og skikkelig arbeidsstil, umulig kan tjene arbeiderklassens interesser. I beste fall sperrer et slikt parti bare for noe som er bedre, i verste fall blir det åpent reaksjonært og arbeiderfiendtlig, og bekjemper de revolusjonære i arbeiderbevegelsen.

Folka som gikk ut av SF er alt for uenige om mange saker til at de kan danne noe parti nå. Venstrefløyen som ikke klarte å gripe den ideologiske offensiven innafor SF - kan den nå plutselig ta offensiven på alle fronter i klassekampen? Erfaringene fra dansk VS skremmer: parti, uten skolering, fast organisasjon og et enhetlig grunnlag er det samme som kaos og nederlag. De revolusjonære må kunne lære av andres feil for å unngå dem.

Arbeiderklassen trenger et revolusjonært klassekampparti. Dette partiet må kunne jobbe under alle forhold: legalt når det er mulig, illegalt dersom USA og Vest-Tyskland innfører fascismen og gjør Norge til et nytt Hellas. Det må kunne lede arbeiderklassen når sluttkampen mot kapitalmakta skal stå. Men det må også kunne tjene arbeidsfolk i dag, da krisa truer, og folkets bastes og bindes av opportunistar, pamper og villledere som løgnaktig kaller seg "sosialister".

Men et sånt parti kan ikke opprettes over natta. Et virkelig arbeiderparti må forberedes grundig: først og framst ved studier av den vitenskapelige sosialistiske teorien. Denne teorien er ikke noen mystisk doktrine som er utpønsket av en eller annen intellektuell skrue på et loftskammers: den er erfaringene fra verdens arbeiderklassens kamp gjennom hundre år, samla i vitenskapelig form. Å studere den betyr ikke bare å ty til boka, men også stadig å anvende det man lærer på klassekampen der man daglig står - på jobben, på skolen, i foretaksrådet. Bare på den måten kan man unngå at skoleringa blir bokkunnskap og fine fraser - og at den isteden blir et våpen mot klassefienden.

Denne teorien er før sammenfatta av Marx, Engels, Lenin og Stalin. Disse var proletariatets ledere på sin tid, og sto framst i kampen mot opportunisme og kapitalisme. I dag har kamerat Mao Tse-tung tatt deres plass. Mao Tse-tung har sammenføyd marxismen-leninismen med erfaringene fra vår tid og dermed gitt den sin hittil høyeste form: Mao Tse-tungs tenkning.

Vi må nå tilegne oss marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, og lære å anvende den på den norske virkeligheten. Dette er det viktigste leddet i kampen for å forberede det norske marxist-leninistiske, kommunistiske klassekamppartiet. Avisa KLASSEKAMPEN er en front i denne kampen. Den vil formidle sosialismens teori, spre Mao Tse-tungs tenkning til den norske arbeiderklassen så langt den evner.

Alle revolusjonære arbeidere og marxist-leninister, uansett hvilken organisasjon de står i, har som felles oppgave å sørge for at arbeiderklassen i Norge får et virkelig revolusjonært, kommunistisk parti. De kan klare det om de forener seg på Mao Tse-tungs tenknings grunn. Marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning er veien til seier!

TIL KAMP MOT OPPORTUNISMEN!

Samarbeidere og undertrykkere i alle land - forrædere.

I mange år har opportunisten av alle slag undergravd arbeiderklassens kamporganisasjoner med stort hell. Illusjonene om "en fredlig og parlamentarisk vei til sosialismen" har spredd seg i tidligere revolusjonære organisasjoner. Dette har blindet arbeiderklassen og stilt den avvæpna og hjelpsløs overfor monopolkapitalens veldige maktmidler, som opportunistene søker å skjule for arbeiderne.

AP-sosialdemokrater, reformister og revisjonister har sammen ødelagt demokratiet i fagbevegelsen. På mange områder har de greid å forvandle den revolusjonære, marxistisk-leninistiske arbeiderpolitikken med intriger og taktikkeri. Målet er å bringe de "store gutta" nærmere borgerskapets kjøttgryter, der de får slengt til seg noen usle "bein".

Alle må forstå at kampen mot opportunismen, nå som før, er en viktig del av klassekampen. Samarbeidere og undertrykkere i alle land, forrædere! Dere er villige til alt for å lede kampen på villspor, sånn at den kan brukes til å fremme deres karriere. Derfor må arbeiderklassen rydde dere av veien for å seire i den sosialistiske revolusjonen. - I dag ser vi at kampen mot opportunismen flammer opp overalt. Dette er en god ting for arbeiderklassen, og vil hjelpe den til å "trekke ei klar skillelinje mellom seg sjøl og fienden". Ved å forbinde marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning med den norske klassekampen kan vi avsløre pampere og klasseforrædere, og legge grunnlaget for ei lys framtid.

Revolusjonære i NKP kjemper for å redde partiet.

To linjer i NKP.

I det siste er motsigelsen i NKP tilspissa. Den minner oss om Lenins bemerkning: historien står liksom stille i 20 år, og så blir 20 års historie utspilt på like mange dager.

Ei fløy, med NKP-formann Reidar T. Larsen i spissen, kommer med voldsomme angrep på alle revolusjonære i og utafor NKP. Partifeller som ikke støtter denne linja, stemples som "gamle dogmatikere". Denne fløya stilte seg "nøytral" til splittelsen mellom sosialdemokrater og revolusjonære i SF, men frir nå til SF-ledelsen. Det revolusjonære SUF er en "sektarisk" organisasjon, SUF-lederne "vrøvler" og "er på vei til skraphaugen". Solidaritetskomitéen for Vietnam er "ekstremistisk" fordi den ikke vil underordne seg den falske "Vietnambevegelsen i Norge" (en dekkorganisasjon for AP). Sjøl anti-NATO kampanjen anklages for ikke å være "bred" nok.

Ei anna linje holdes fram i RØDE FANE, utgitt av NKPs opplysningsutvalg for Oslo og Akershus. Her forklares Kinas KPs riktige linje, og revisjonismen i Sovjets KP kritiseres. Solidaritetskomitéen får full støtte.

Flere innlegg i FRIHETEN avslører de revisjonistiske tendenser i NKP. Myten om "den parlamentariske vei" blir vraka, og det understrekes at bare revolusjon og proletariats diktatur kan skape sosialismen. Høyre-fløyen skriver rasende svar. Innlegg fra venstre blir nekta trykt - et sånt står i RØDE FANE, et annet i KLASSEKAMPEN.

Årsmøtet i Oslo/Akershus NKP viste hvor skjerpa motsigelsen er. Her blei nesten hele styret kasta. Revolusjonære kamerater blei fordømt. Mange av dem har leda arbeidet i distriktet i årevis, og har tillitsverv i fagforeninger og masseorganisasjoner. Grunnen var at de har gått skarpt mot all revisjonistisk utgliing i NKP.

Hva striden dreier seg om.

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier."

- Mao Tse-tung -

Borgere av alle slag vil gjerne redusere kampen til å gjelde personer : for eller mot RTL. De vil gjerne gjøre det lettere for seg sjøl ved å røyklegge de politiske motsetningene. Men Larsen kommer inn i bildet bare fordi han står for ei politisk linje og er sentral i en fløy. Kampen gjelder politikk, ikke personer. Lenge har revisjonister og reformister hatt stort spillerom, og har hindra NKP i å fungere som et kommunistisk parti. Mange politiske feil er gjort. Ei historisk oppsummering av utviklinga i NKP er ikke laga. Ei slik oppsummering er ei forutsetning for at feil kan rettes gjennom kritikk og sjølkritikk.

Nå ønsker ledende revisjonister å likvidere NKP helt. Dette vises klart i forslaget til handlingsprogram. Alternativ, som NKPs landskonferanse 22-23/4 avviste. I dette Larsen-dokumentet heter det at "alle sosialistiske krefter skal forenes i et parti på marxismens grunn". (s.6) Man vil altså forkaste det kommunistiske parti og leninismen!

I steden stiller man parolen "venstrekreftene må samles". Alle småborgerlige, halvsosialistiske strømninger skal forenes i et parti. At det er småborgerlige strømninger man frir til, viser de stadige invittene til SF-ledelsen og venstregrupper i AP, og den sekteriske avvisninga av samarbeid med SUF og andre revolusjonære. Målet er et parti som samler alle - unntatt de revolusjonære.

Dette er sjølsagt utopisk - dvs. umulig. Enhet kan ikke skapes på et prinsipp-løst grunnlag, av folk som vil pleie sine egne interesser og ikke underkaste seg revolusjonær disiplin. Opportunist-lederne, som vil mele sin egen kake, må av nødvendighet komme i motsetning til hverandre og splitte bevegelsen. Bare Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning kan gi grunnlag for virkelig enhet. Derfor må ingen røde arbeidere la seg narre av opportunistenes falske løfter om "forening av venstrebevegelsen".

"Enhetsarbeidet" er en viktig del av revisjonistenes politiske spill. Men de har aldri fått løpe lina helt ut. For sjøl om prinsippløsheten har bredd seg i NKP, har marxist-leninister kunnet stå i NKP og slåss for sitt syn. Da Jørgen Vogts gruppe i sin tid ville la AP sluke NKP, gjorde medlemmene opprør. Revisjonist-lederne har aldri fått gleden av å ensrette NKP på revisjonistisk grunnlag.

Fordi det revolusjonære oppsvinget nå åpner øynene på unge og eldre, våger revisjonistlederne ikke å vente lenger. Det kan ikke lengre tillates at marxist-leninister hindrer dem i å dra NKP uhemmet mot høyre. Revolusjonære må isoleres og uskadeliggjøres mens det ennå er tid. - I sjølforsvar tvinges de revolusjonære til å reise seg til kamp for å hindre at NKP blir ødelagt.

Kampen er ingen dårlig ting.

Noen ærlige arbeidere vil kanskje synes kampen i NKP er en tragedie. I dag står arbeiderklassen uten et dugelig vern, og noen frykter kanskje for at indre kamp bare skal svekke kreftene enda mer.

Men i virkeligheten er denne kampen en god og riktig ting. Den vil tvinge alle ærlige progressive i NKP til å foreta en oppsummering av de feil som er gjort, og kjempe for å rette dem. Den vil gi politisk erfaring og innsikt. Kamp mot opportunismen avslører klasseforræderne, samarbeiderne som arbeiderklassen ikke kan stole på. Den skaper en klar skillelinje mellom de revolusjonære og fienden, og legger derfor grunnlaget for seier. Dette visste Lenin godt. Han la grunnlaget for den sosialistiske oktoberrevolusjonen i 1917 gjennom kamp mot mensjevikene - opportunistene i den russiske arbeiderbevegelsen.

Alle revolusjonære arbeidere og marxist-leninister må forstå at kampen i NKP er viktig. De revolusjonære som kjemper for å redde NKP har krav på solidaritet. En mekanisk, ikke-marxistisk holdning må avvises. Støtte til hele NKP

uten å skille mellom godt og dårlig, er støtte til revisjonistisk prinsippløshet. Avvisning av hele NKP er å skille seg fra de revolusjonære kameratene der, og splitte den revolusjonære bevegelsen.

En avgjørende høyrefløyseier betyr at NKP for godt tilintetgjøres som redskap for arbeiderklassens kamp, for godt legges i graven. De revolusjonære i NKP kjemper for arbeiderklassens interesser. Deres kamp er en god ting som alle røde arbeidere bør støtte.

Tidligere SF-medlemmer avviser nytt "norsk VS".

Alt råttent må slås ned.

Alle ser nå at SF har fått dødsstøtet. De mest klassebevisste folka har for det meste forlatt SF, eller gjør forberedelser på å gjøre det. Ingen som kjenner forholda tar det alvorlig når SF-ledelsen nå snakker om "konsolidering", medlemsøkning" og tilmed at "bare (!) 400 har gått ut".

Sannheten er at SF-ledelsen har farta landet rundt og prøvd å kjøpe venstreorienterte til å bli stående med smiger og fagre løfter. Humøret blir ikke bedre når bare de færreste og dummeste biter på. Derfor virker det bare pussig når de framstiller seg som stolte seierherrer i partiavisa "Orientering".

Virkningen av at de mest bevisste, oppofrende og proletariske kameratene nå har forlatt SF vil først vises fullt ut på lengre sikt. Alt nå ser vi alvorlige kortsiktige virkninger. De vises i samband med politiske spørsmål, i SFs organisasjon og i sjansene foran valget.

Mer enn noen gang før mangler SF ei politisk linje. Sjøl i de ledende kretsene er det ikke enighet om distriktspolitikken, faglige spørsmål, den taktiske linja overfor NKP og AP. Resultatet er politiske tabber. - Personlig maktstrev, personlige motsetninger og uvennskap gror som sopp i blodsporene etter splittelsen. Vanskene dette skaper begynner å vises på organisasjonen.

SF organiserer få arbeidere, og enda færre faglige tillitsmenn av den sjeldne sorten som blir respektert på grunnplanet og hatet av de store. Slike medlemmer bandt før SF sammen med arbeiderklassen og "den norske virkeligheten" (et uttrykk SF-lederne har prostituert) i alle fall på noen få steder.

SF har nesten ingen ungdom. Utafor Oslo finnes bare få grupper. De er svært passive og langt til høyre - ofte til høyre for størsts AUF-lag. I Oslo er tyngdepunktet noen få ti-tall studenter på universitetet. For tida prøver Oslo SFu å rekruttere i urpreget hasj-miljø, noe som neppe vil skaffe SFu eller SF særlig glede.

Sjøl galluppen - (et uttrykk for "den offentlige mening" slik den i stor grad formes av monopolkapitalistenes presse og kringkasting) ser ut til å svikte SF. Slikt betyr lite for revolusjonære, men svært mye for de "parlamentariske" SF-erne. Hensikten med SF var jo å få folk inn i storting og andre sentrale organer - og det var for å holde galluppen oppe (så man) at de "fæle kommunistene" måtte kastes ut! SF kan fortsette uten politikk, uten medlemmer, men uten velgere - aldri. Går galluppen fortsatt ned, vil derfor nettopp de mest høyreorienterte som nå er kjernen i SF, se seg om etter en ny plattform - eller retttere: stige. I så fall kan vi få se SF smuldre opp og forsvinne helt på forbausende kort tid.

Mao har sammenliknet det som er reaksjonært med et dødt, råttent tre - får det være i fred, kan det stå i 100 år. "Slår du ikke til det, vil det ikke falle".

SF råtner opp. Nå må alle revolusjonære arbeidere hjelpe hverandre med å slå SF ned. Bare når SF er endelig tilintetgjort, kan det ikke lengre hindre arbeiderklassens kamp.

Dårlige vaner fra SF forkastes.

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med de dårlige vaner og beholde de gode.

- Mao Tse-tung -

Noe nytt må bygges opp. Men det er viktig å ha klart for seg at dette nye ikke kan stampes opp av jorda, stå fullt ferdig på en dag. Grundige forberedelser og planlegging trengs. Det er klart at arbeidet framleis er i et meget forberedende stadium.

Kameratene som kommer fra SF, har arva mange svakheter. SF mangler kontakt med arbeiderklassen på grunnplanet, det mangler en riktig arbeidsstil, det mangler skolering i den vitenskapelige sosialistiske teorien. Først må disse dårlige vanene fra SF knekkes – så kommer neste skritt.

La oss bruke et bilde. Ethvert vettugt menneske veit at når en bygger hus, så bør en helst begynne med grunnmuren. Bare en tulling vil begynne med mønet.

Likevel finnes det noen folk som absolutt vil "begynne med mønet". De vil på liv og død lage et landsomfattende parti her og nå, og planlegger "listestilling" ved stortingsvalget. Dette gjelder kanskje ikke minst folk som før var ledende i SF. De lider framleis, etter alt som har skjedd, av den vrangforestilling at parlamentarisk arbeid er det viktigste ved politikken, og forveksler revolusjonær arbeiderpolitikk med intrigemakeri.

Det er et utslag av dårlige vaner fra SF at noen nå vil opprette en ny landsomfattende organisasjon – et slags VS. Det danske VS er nesten helt knust. Dette viser hvor farlig det er å starte parti før man har en enhetlig politikk og skolerte medlemmer. Når noen kommer med slike ideer, understreker det bare igjen at det er nødvendig å begynne med grunnmuren – "kvitte seg med de dårlige vaner og beholde de gode". Det er også utslag av dårlige vaner og feilaktig politikk, når noen kommer med forskjellige "lure" begrunnelser for alskens "lister" og "koalisjoner" foran valget. Det nye må skapes i arbeiderklassens kamp. Bare en tufts gir seg til å flakse "parlamentarisk" i lause lufta, i steden for å forene seg med arbeidermassene. All slags "lurt" taktikkeri er nettopp nå mest ødeleggende av alt. Utviklinga av en revolusjonær arbeidsstil kan hindres. I steden får vi den giftige atmosfæren av intrigemakeri, komplotter og tuskhandel som alltid har gjennomsyret SF-ledelsen.

"Alle fortidas feil må ubetinget avsløres uten hensyn til personsanseelse, alle fortidas negative foreteelser må analyseres og kritiseres vitenskapelig slik at vi for framtida arbeider bedre og med mer omsyn. Nettopp dette er innholdet i setningen "ta lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida". Det store flertallet av tidligere SF-medlemmer har innsett dette. De avviser alle "store planer" og er i steden fast innstilt på å "lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida".

Organisering på grunnplanet, studier av Maos tenkning.

Stadig flere steder i landet, bl.a. i Oslo, Bergen og Trondheim, har tidligere SF-medlemmer danna grupper for å utvikle studier og praksis. Mange slike grupper er også under forberedelse. Gruppene høyner skoleringsnivået målbevisst. Flere studieopplegg i Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning blir brukt. Mange bruker SUF's bearbeidelse av grunnsirkelen til de svenske kameratene i Kommunistiska Förbundet – Marxist-Leninisterna. Vi hører at kameratene i Bergen grundig studerer Lenins "Staten og revolusjonen",

Gruppene veit også å binde dette sammen med praksis. Mer målbevisst enn SF noen gang har gjort, arbeider de for å gå inn i klassekampen. Mange medlemmer gjør godt arbeid i masseorganisasjonene, uten å la seg skremme av oppkonstruerte "motsetninger" til revolusjonære i andre organisasjoner. De er innstilt på enhet mellom alle revolusjonære, og veit at bare felles diskusjon og felles kamp kan danne grunnlaget for en sterk, revolusjonær arbeiderbevegelse. Flere grupper har solgt KLASSEKAMPEN på bedrifter og i boligdistrikter.

At hovedvekta legges på enhet gjennom diskusjon, studier, felles kamp, og på det seige, organisatoriske arbeidet på grunnplanet, betyr at mange tidligere SF-medlemmer alt har tatt et stort sprang framover og hevet seg langt, langt over SF's nivå. Disse kameratene har slått inn på den riktige veien, og det kan ikke unngå å gi resultater.

Veien til seier.

"Arbeiderklassen i Norge kan bare vinne fram til seier dersom den har et tjenelig redskap. Dette redskapet må være et revolusjonært klassekampparti. Et slikt parti finnes ikke i dag.

Det kan heller ikke opprettes på kort sikt. Felles diskusjon og felles handling mellom de revolusjonære kreftene i arbeiderbevegelsen, i og utenfor de eksisterende organisasjoner, er det eneste som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen".

Fra resolusjon vedtatt på SUF's landskonferanse 15. - 16. februar.

Veien til seier.

"Arbeiderklassen i Norge kan bare vinne fram til seier dersom den har et tjenelig redskap. Dette redskapet må være et revolusjonært klassekampparti. Et slikt parti finnes ikke i dag.

Det kan heller ikke opprettes på kort sikt. Felles diskusjon og felles handling mellom de revolusjonære kreftene i arbeiderbevegelsen, i og utenfor de eksisterende organisasjoner, er det eneste som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen".

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.

Arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen. Dette er den eneste plattformen som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportuniste, kapitalisme og imperialismen.